

φικνοῦνται εἰς Ἀθήνας ἵνα ὧσιν ἐνταῦθα **πρὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου.** Ὁ δὲ βασιλεὺς δύναται νὰ ᾖ ἐν Ἀθήναις **πρὸ τῆς 2 ἢ 3 Σεπτεμβρίου.**

Ἐγράφομεν ἄλλοτε, ὅτι εἰχομεν θεωρήσει καλὸν σύμπτωμα τὴν ὁμοφωνίαν τῆς τε κυβερνήσεως καὶ ἀντιπολιτευσεως ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ζητήματος τῆς χώρας. Ἐλέγαμεν ὅτι πατριωτικῶς φέρεται ἡ ἀντιπολίτευσις διαδίδουσα ὅτι ὁ στρατὸς διελύθη· ἐλέγομεν ὅτι πατριωτικῶς φέρεται ἡ κυβερνήσις ἀντὶ ἀπαντήσεως εἰς τὰς διαδόσεις ταύτας μοιράζουσα φύλλα πορείας. Ἡ πολιτικὴ αὕτη ἔσχε τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς καὶ ἰδοὺ ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ τελευταίᾳ Βακῇ ὅτι μόνον 4,000 στρατὸς ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι.

Τὴν δημοτικότητα τῶν Πειρατῶν τοῦ κ. Λεονάρδου ἀποδεικνύει τὸ ἑξῆς :

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα παριστάνετο ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ὀρφέως ὁ Μανιώδης. Παιδίον ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του περὶ τοῦ ὑποκρινομένου τὸν Μανιώδη.

- Μπαμπά, ποὺς εἶνε αὐτός;
- Εἶνε ὁ Ταβουλάρης, παιδί μου.
- Ἄ, ὁ Ἀνδρέας!

Τὴν τρίτην τὸ ἑσπέρας ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου προσεβλήθη ὑπὸ τῆς σουτσιαδος. Ἀκριβῶς μία ταινία, ἡ ταινία ἐν ᾗ γίνονται τὰ λουτρά εἶχε τὸ ἄχαρι ἐκεῖνο χρῶμα ὅπερ ἐν Ἀθήναις ἐγένετο πλέον ἔννατον χρῶμα τοῦ φωτός, ὀνομασθὲν πρότερον μὲν κυριακῆτις νῦν δὲ σουτσιας. Ἐκολυμβούσαμεν, μᾶς ἐφαίνετο ἐντὸς λίμνης ἐκ κονιορτοῦ βρυστοῦ.

Ἄ κύριε Μπάτη, ἐννοοῦμεν νὰ φυᾶς ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ μᾶς γεμίζης τὸ στόμα λάσπην.

Σπῖγξ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς τῶν νυκτερινῶν ιδίως θεαμάτων εἶνε ὁ ἄνεμος. Ἐχεις ἄνεμον, ἔχεις κατὰ τὸ ἡμισυ ἀποτυχίαν. Προστάτης τῆς ἀταξίας τῆς ἀνακατοσύρας, πρῶτος αὐτὸς τὰ πάντα ἀνακατεύων, ἐπιπίπτει κατὰ τῶν σχεδίων σου ὁρμητικὸς σοὶ ἀνατρέπει τὰ ἡμίση, σὲ καθιστᾷ ἀεικίνητον, ἄγρυπνον, πανταχοῦ παρόντα διὰ νὰ τὸν ἀποκρούσῃς διὰ νὰ διορθώσῃς τὰς ἐξ αὐτοῦ ζημίας. Κρεμᾷς ἓνα φαναράκι ἐνετικόν, αὐτὸς τὸ σείει ἀδιακόπως καὶ ἂν δὲν δυνήθῃ νὰ σοὶ τὸ σῶσῃ ἢ νὰ τὸ συλλάβῃ αἰχμάλωτόν του καὶ νὰ τὸ ἀπαγάγῃ ἐπὶ τῶν πτερύγων του, ἂν ἀπελπισθῇ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ σείει, τὸ κινεῖ, τὸ σείει, μέχρις οὗ ἡ φλόξ τοῦ ἐντὸς κηρίου παρεκκλίνας τὸ κατὰκαύσῃ.

Ὁ ἄνεμος αὐτὸς μᾶς προσέβαλεν μόλις κατέβημεν εἰς Φάληρον διὰ ν' ἀκούσωμεν τὴν Μασκερονιάδα. Ἦρχετο ἐπὶ τοῦ ἄφρου τῶν κυμάτων μυκώμενος καὶ καμαρώνων διότι κατῶρθε ν' ἀνακατεύσῃ ὅλην τὴν θάλασσαν καὶ νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ ὠραῖον γλαυκὸν τῆς χρῶμα καὶ ἀφοῦ ἐχάριζε εἰς τὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς τὴν σκλάβον του, τὸν ἄφρον τοῦ κύματος, ἐπέπιπτε κατὰ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ Ἀμπελά. Τοῦ ἐτσάκωνε ἀπὸ τ' αὐτὴ τὰ μικρά του φαναράκια, τὰ εἰς γραμμὴν μεταξὺ σημαιῶν κρεμασμένα καὶ τὰ ἐτίναζε ἀδιακόπως καὶ ἔπειτα ἀπετελείωνε τὰς ἐπιδρομάς του εἰς τὰς γυναῖκας.

Αἱ γυναῖκες περιεπάτουں πλαγιαστά, ὡς λέμβοι φορτωμένοι μὲ ἀνοιγμένα τὰ πανιά, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ρόλο τῶν ἱστίων ἔπαιζαν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ φουστάνια καὶ τὰ μεσοφούστανα. Εἰς ἄλλας εἰσέβαλλεν εἰς τὴν κόμην ἥρπαζε τὰς μετωπίας τρίχας ἅς διὰ τοῦ κοσμετικ

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 13

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—NINA Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Συνέχεια ὅδε προηγ. φύλλον)

— Οὐχί· ἀλλὰ διότι ὁ Ἐδουάρδος θὰ γείνη σύζυγός μου. Ἡ Βέρθα ἐγένετο λευκὴ ὡς σινδόνη, τὸ χεῖλος τῆς ἔτρεμεν, ἡ ἐρυθρὰ βαφή του ἐξηφανίσθη καὶ ἦτο ὡς νεκρά—Σύζυγός σας; ὁ Ἐδουάρδος μου...—Καὶ ἡγέρθη· ἀλλ' ἡ Κόμησσα τὴν ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρός. — Τὸν σύζυγον αὐτὸν σὰς διαμφισβητῶ ἐγώ.—

— Ἄ! εἰσθε φοβερά, Κυρία μου...

Καὶ τῶνόντι ἡ Κόμησσα λέγουσα ταῦτα εἶχεν ἐξαγριωθῇ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῆς ἦσαν ἀνωρθωμέναι, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηγριωμένοι καὶ ἔτρεμεν ὅλη. — Ἄ! δέν σας ἀρκεῖ λοι-

πὸν νὰ γείνητε Κόμησσα τοῦ Σαιντ-Μώρ! Περιφρονεῖτε καὶ ὄνομα καὶ πλοῦτη... Ἠγαπήσατε πλείοτερον ἐμοῦ τὸν Ἐδουάρδον; Θὰ ἴδωμεν!...

Τὸ θὰ ἴδωμεν αὐτὸ ἐπρόφωρεν ἡ Κόμησσα μετὰ τοιοῦτου τόνου, ὥστε εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἡ Βέρθα ἤνοιξεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τὴν ἡτένισε μετ' ἀπορίας καὶ φόβου.

— Ἄ! σεῖς λοιπὸν, δεσποινίς, νομίζετε ὅτι ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ μοι ἀποσπάσῃτε ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τὸν Ἐδουάρδον! Ἄ! μικρά μου, συλλογισθεῖτε καλῶς... Εἰξεύρετε ὅτι δύναμαι νὰ καταστρέψω τὸν Δωρναί; ὅτι ἔχω εἰς χεῖράς μου τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματός του;

— Τοῦ ἐγκλήματός του! Ἐγκληματίας ὁ Ἐδουάρδος. Ἄ! εἰσθε ἱκανὴ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃτε. Σὰς πιστεύω Κυρία μου. Εἰσθε ἰσχυρά. Ἐχετε νὰ διαθέσῃτε καὶ φίλους καὶ χρήματα.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἦτο ἀληθῶς ἐκτὸς ἑαυτῆς ἡ Βέρθα. Τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κατέλαβε σκοτοδίνη καὶ ἐνῶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας παρὰ τὴν τράπεζαν ἔχουσα ἐστηριγμένους ἐπ' αὐτῆς τοὺς ἀγκῶνας, ἀφῆκε νὰ καταπέσωσιν οἱ βραχιόνες τῆς ἐπ' αὐτῆς καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς. Ὅμοιως ὁ κεκμηκὼς πλέον ἀθλητὴς πληγωθεὶς αἰσθάνεται βαρείας ὡς μόλυβον τὰς χεῖράς του καὶ ἀφίνει νὰ καταπέσωσιν ἀπηυδημένοι ἐπὶ τῶν γονάτων του.

εκεῖναι εἶχον θέσει ὑπὸ κράτησιν, τὰς ἡλευθέρωνε, καὶ αἱ γυναῖκες οὕτως ἀναμαλλιασμέναι ἐγίνοντο ἀκουσίως ἀφελεῖς.

* *

Ἦρχισαν λοιπὸν αἱ μεμψιμοιρίαι :

— Οὐφ τί ἄνεμος.

— Ἀηδία καταντᾷ.

— Μᾶς χάλασε ὅλο τὸ γούστο.

Καὶ ὁ Αἴολος ἐφοβήθη τὴν ὀργὴν τῶν γυναικῶν ἢ διὰ νὰ πωλήσῃ *κομπλιμέντα* ἐμάζευσε τοὺς ἀσκούς του.

— Γιὰ κόπιασε κύρ Μπάτη λίγο μέσα ἴσὸ ἀσκή σου. Δὲν ξεύρεις τί κάνεις ἀπόψε. Πῆγες καὶ εἶδες τόσα εὐμορφα κορίτσια εἰς εἰς τὸ Φάληρον κ' ἐξετρελάθηκαν.

Καὶ ὁ Μπάτης δὲν ἤθελε νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν φυλακὴν ἀλλ' ὁ Αἴολος κατῴρθωσε νὰ τὸν μισομαζεύσῃ μέσα καθ' ἣν ὥραν ἤρχιζε τὸ θέατρον.

Ἦναψε λοιπὸν ἓν ἀνέσει ὁ Ἀμπελάς τὰ πολύχρωμα φαναράκια μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε στολίσῃ τὸ Φάληρον.

* *

Ἄλλ' ὁ Μπάτης εἶχε κατορθώσει τὰ ἔργα του, αἱ γυναῖκες εἶχον ἀφελεῖαι καὶ ἦσαν ὠραιότεραι. Ἐνα καλὸ. Ἀλλὰ κατῴρθωσε ν' ἀλλάξῃ ὁ πονηρὸς καὶ τὸ πρόγραμμα καὶ μᾶς ἔκαμε δεύτερο καλὸ καὶ μᾶς ἐξημένησεν. Ἦκούσαμεν λοιπὸν *Le Chanson de Fortunio* καὶ ἡ φωνὴ τῆς κ. Λαοῦ μᾶς ἀπεξήμωσε δι' ὅσα ἐτραβούσαμεν ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Μπάτη.

* *

Ἐπειτα ἡλλαξαν διευθύνται ὀρχήστρας. Ἐκάθισεν ὁ Μασκερόνης μὲ ὕφος Βέρδη διευθύνοντας τὴν ὀρχήστραν κατὰ τὴν πρώτην τῆς Αἰδᾶς καὶ ἤρχισε τὴν οὐδερτοῦραν τῆς Ἡπειροθεσσαλίας του.

Ὁ μυκηθμὸς τῶν κυμάτων τοῦ ἔκαμε ἀντιπολίτευσιν.

* *

Ἐβγῆκαν εἰς τὴν σκηνὴν φουστανελλάδες καὶ χωριατο-

πούλες, ἀδιακόπως ἐφαλλον *ἐλευτερικά* μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἐπήκουσεν ὁ οὐρανὸς τῆς ψαλμωδίας αὐτῶν καὶ ἀπέστειλεν δύο ἀγγελοῦδια διὰ νὰ θραύσουν τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις.

Πιστὴ εἰκὼν τῆς σημερινῆς καταστάσεως ἡμῶν τῶν περμενοντῶν τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν διὰ τὸ ζήτημά μας.

Ἄλλ' ἡ Βέτσελ ; Ἐ ! πρέπει νὰ εἰπώμεν δυὸ λόγια δι' αὐτήν. Ἐφαλε καὶ ὠραῖα καὶ μὲ θάρρος. Ἄν θὰ ἔχωμεν ποτὲ ἐλληνίδας τραγωδιστρίδας τῆς σκηνῆς τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς τὴν **Ἀδέλῃν Βέτσελ**. Πρώτη αὕτη ἀπεσκορῆκε τὰς προλήψεις καὶ τῆς σκουριασμένης ἰδέας.

Μᾶς συνεκίνησεν ψάλασα τοὺς ὠραίους τούτους στίχους :

Ἀχ ! καὶ μὲς, φτωχὴ καρδιά μου,
βάστα πίκραις πονεμένη,
τόσα χρόνια τὰ ὄνειρά μου
μὲ κρατῶν ἐδῶ δεμένη
μέσ' εἰς τὸν ὕπνο τῆς σκλαδιᾶς !

Καὶ μᾶς συνεκίνησε διότι καὶ καλῶς καὶ μὲ πάθος τοὺς ἐφαλε καὶ ἡ μουσικὴ ἐδῶ ἐκφραστικὴ εἶναι καὶ οἱ στίχοι ἀληθῶς ὠραῖοι ὀφειλόμενοι εἰς τὸν κ. Ἰ. Καμπούρογλου.

* *

Δυστυχῆ Μασκερόνη. Ἀκόμη καὶ τὰ πυροτεχνήματα σοὶ ἔκαμαν ἀντιπολίτευσιν. Ὅταν ἐκαίοντο, ὁ πατριωτισμὸς ἰσίγησε καὶ ἡ περιέργεια διὰ τὴν Ἡπειροθεσσαλίαν τοῦ Μασκερόνη ὑπεχώρησε εἰς τὴν μανίαν τοῦ χάσκειν πρὸ τῶν πολυχρῶμων βεγγαλικῶν.

* *

Ἡ Μασκερονιάς ἐτελείωσε καὶ ὅταν ὅλοι σχεδὸν εἶχον ἐξέλθει ἡκούσαμεν πάλιν τὸ τελευταῖον μέρος καὶ ἐμάθομεν ὅτι *ἐμπιζαρίσθηκε*.

* *

— Φόρα maestro . . .

— (Σιγὴ . . .)

— Karamba !

Ἀλαταποθηκάριος.

— Ἀλλὰ τότε διὰ τί ἀγαπᾶτε τὸν ἐγκληματίαν ! — Ὑπετονθόρισεν ἡ Βέρθα.

— Διότι δύναμαι νὰ καλύψω τὴν ἐνοχὴν του καὶ οὐδεὶς νὰ μάθῃ ποτὲ τὸ σφάλμα του, διότι σώζουσα αὐτὸν δύναμαι συγχρόνως νὰ σώσω καὶ τὴν τιμὴν του.

— Ἀλλὰ τί ἐγκλημα διέπραξεν ὁ Ἐδουάρδος . . . ἀλλὰ τίς σὰς ἐρωτῶ. Πλὴν αὕτη ἡ ἐρώτησίς μου εἶναι ὕβρις κατ' ἐκείνου. Ἀγαπᾶτε τὸν Ἐδουάρδον καὶ τὸν ὕβρίζετε ;

— Σὰς προσφέρω τὰ ἑκατομύρια τοῦ Κόμητος.

— Καὶ θέλετε νὰ σας πωλήσω αὐτ' αὐτῶν τὸν Ἐδουάρδον μου !

— Λοιπὸν προτιμᾶτε νὰ τὸν ἴδῃτε εἰς τὰς φυλακάς.

Ἡ Βέρθα ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς τότε καὶ θηνοῦσα ἐφώναζεν. — Ἐλεος Κόμησσα ! Σώσατέ τον καὶ λάβετε τὴν ζωὴν μου.

— Τὸν Ἐδουάρδον καὶ ὅχι τὴν ζωὴν σας ἤλθον νὰ σοὶ διαφιλονεικήσω. Δέχεσθε ;

— Ὅχι ποτέ... ποτέ !... ἀπήντησεν ἡ Βέρθα καὶ ἠγέρθη. Εἰς τὸ πρόσωπόν της ἐζωγραφεῖτο πλέον τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ἡ τελευταία ἀπόφασις. Ἠγέρθη μὲ τὸ μέτωπον ὕψηλόν, υπερήφανος καὶ ἐτοίμη εἰς ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου. — Ποτέ ! — ἐπανέλαβεν — εἰσαθε ἐλευθέρᾳ νὰ χύσῃτε ὅλον τὸ δηλητήριόν σας ἐναντίον μου.

— Σὰς ἀφίνω νὰ σκεφθῇτε. Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἔλθω

νὰ λάβω τὴν ἀπάντησίν σας. — Ἐνθυμηθεῖτε ὅτι ἡ τύχη τοῦ Ἐδουάρδου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς σας, δηλαδὴ ἡ φυλακὴ τοῦ Μαζᾶ ἢ τὸ μέγαρον τοῦ Σαῖν—Μῶρ !

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Βέρθας ἡ Κόμησσα, ἐξωργισμένη μὲν ὡς λέαινα, τῆς ὁποίας ἤρπασαν τὸ νεογνόν, ἀλλὰ μειδιῶσα τὸ πικρὸν ἐκεῖνο μειδίωμα τοῦ Σατανᾶ, ὅπερ εἶναι ἡ ὑπάτη ἀπειλὴ, κεραυνὸς σιωπηλὸς, ἀλλὰ κεραυνὸς θανατόνων. Ἡ Βέρθα ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς ἀναίσθητος καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

IV.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

Βεβαίως ὁ ἀναγνώστης δὲν ἐλησμόνησε τὸν Ἰάκωβον, ὅπως οὗτος δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἐκδίκησίν του. Κατεῖχετο ὑπὸ μονομανίας. Πάντες ἐλάλουν περὶ τοῦ Κόμητος τοῦ Σαῖν—Μῶρ, περὶ τῶν γάμων του, περὶ τῶν θησαυρῶν του. — Ὁ Ἰάκωβος ἀνεζήτηε εἰς τὰ καπηλεῖα, εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βαῖνσαῖν τὸν ἀνθρωπὸν του. Ἡμέραν τινὰ πλῆθος περιέργων εἶχε συναχθῆ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Βαστίλλης καὶ ἔτρεχε κατόπιν ἀνθρώπου τι-